

PREDICĂ LA DUMINICA A III-A DUPĂ PAȘTI

Duminica Sfintelor Femei Mironosițe

Hristos a înviat!

Frați creștini,

Sfânta noastră Biserică prăznuiește astăzi duminica sfintelor femei mironosițe. Sfinții părinți au găsit de cuvânt ca în această duminică să se facă pomenirea sfintelor femei mironosițe dimpreună cu Iosif și Nicodim cei care au îngropat trupul Domnului Hristos. Este impresionant și vrednic de toată lauda curajul acestor femei credincioase. Fapta lor dovedește dragoste, devotament, iar mai mult decât orice, recunoștință.

Dacă pentru Domnul Hristos Săptămâna Patimilor a fost durere și suferință, același lucru putem spune și despre aceste femei binecuvântate care împreună cu Maica Sa au petrecut o săptămână plină de lacrimi și jale până la Învierea Izbăvitorului din mormânt. Șiroaie de lacrimi le-au curs din ochi încă din Betania, când Mântuitorul se despărțea de Prea Curata Sa Maică și mergea la Ierusalim ca să pătimească. Prea Curata Fecioară a fost însoțită, mângâiată și înconjurată întotdeauna de aceste minunate femei. Să urmărim mai îndeaproape rolul ce l-au jucat aceste sfinte mironosițe în vremea Patimilor lui Iisus.

Când toți ucenicii s-au împrăștiat de frica iudeilor, ele au fost martore la toate cele întâmplate pe dealul Golgotei. Priveliștea răstignirii a trei oameni este un lucru destul de însemnat ca să atragă o mare mulțime de popor acolo. Unii veniră din ură înverșunată ca să vadă cum scapă de cel mai mare dușman al lor - Iisus. Aceștia erau preoții, cărturarii și fariseii. Alții veniseră din curiozitate și așa în scurt timp s-au unit cu toți în batjocuri, în cuvinte și în gesturi împotriva lui Iisus. Unii strigau, alții scoteau limbile strâmbându-se spre Iisus, iar alții clătinau cu capetele și șuierau un fel de "Huo!", cum se zice la cineva care e vrednic de hulă. Niciodată omul nu s-a arătat mai rău ca atunci. Tot iadul se strânsese în acel loc ca să-i îndemne să-L hulească de Dumnezeu.

De obicei, oamenii au multă milă de cei ce suferă, mai ales de cei ce mor, oricare ar fi pricina morții lor, dar acum nu mai era așa. Nu este priveliște mai zguduitoare ca priveliștea răstignirii Domnului Hristos. Să privim o clipă mai atenți și să ne închipuim că suntem amestecați prin mulțimea aceea de pe Golgota.

Uitați-vă la fața lui Iisus care a fost lovită cu pumnii, umflată și învinețită, apoi a fost scuipat, iar pe cruce șiroaie de sânge l se prelingeau din cauza spinilor, deoarece pe cap avea o cunună de spini peste care a fost lovit, iar aceștia se înfingeau adânc în pielea capului Său. Spatele Lui era zdrelit de loviturile bicelor. Priviți mâinile și picioarele străpunse de piroane; priviți la trupul Lui gol și despuiat cum atârnă între cer și pământ. Pământul se lepădase de El, cerul încă nu-L primea și cine-l putea măsura durerile sufletului Său?

"Ocara îmi rupe inima" - se spune în psalmi. Fariseii și cărturarii își bat joc de puterea Lui mântuitoare și-l zic: "Pe alții i-a mântuit, dar pe Sine nu se poate mântui!" Când Iisus strigă la cer zicând: "Eli, Eli, Lama Sabachtani?!" - ceea ce înseamnă "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce M-ai părăsit?!" - toți râd ironic și zic: "I-auziți, strigă pe Ilie, lasă să vedem dacă va veni Ilie să-L scape".

De când este pământul, nu s-a mai văzut așa ceva și acesta s-a cutremurat; soarele s-a ascuns și întuneric s-a făcut peste tot pământul timp de trei ore. Perdeaua din templu s-a rupt în două de sus până jos. Deodată, batjocura a încetat și se întorceau acum acasă bătându-se în piept, semn că i-a cuprins o groază mare. Bâjbâind prin întuneric, cu frica în piept și în suflet, coborau spre Ierusalim spre casele lor. Femeile mironosițe erau acolo și până în acel moment fuseseră și ele ținta batjocurilor lor. De aceea stăteau departe și se uitau la cele ce se petreceau. Nenumărate și grele au fost asupririle, ocările, scuipatul și batjocura pe care mulțimea le arunca și asupra lor cu ură și dispreț.

Multe din aceste femei au fost lovite, altele luate în crudă bătaie de joc, mai ales Maria Magdalena, a cărei viață era cunoscută. De altfel, au fost urmărite de ochii pizmași și răutăcioși ai multora, de când mergeau urcând spre Golgota când Iisus ducea Crucea cea grea, deoarece ele se apropiau cu rândul și cu mare respect de Iisus ștergându-l fața cu năframele lor de sânge și sudoare. Ele nu mai voiau să știe altceva și nu mai vedeau nimic

decât drumul durerii, Crucea și pe Izbăvitorul lumii - Iisus. Nu le păsa de batjocurile și de toată răutatea lor.

Atunci, pentru prima dată Maria Magdalena, rămânând puțin timp lângă Crucea lui Iisus, a observat, prin întunericul acela care se lăsase, un bărbat îngenuncheat care plângea în hohote. Acesta era Varava, tâlharul care a fost eliberat de Pilat în locul lui Iisus, și astfel pentru prima dată la piciorul Crucii lui Iisus se află un tâlhar și o desfrânată care cer iertarea păcatelor lor. S-au apropiat apoi toate celelalte femei împreună cu Maica Lui, Prea Curata Fecioară și dimpreună cu Maria Magdalena, îngenunchind în fața Crucii lui Iisus plângeau cu lacrimi amare pentru scumpul lor Învățător.

Acum să amintim pe cei ce au fost în acele momente grele lângă Iisus.

IOSIF din Arimateea - a fost unul din cei 70 de ucenici ai Domnului. După ce a fost îngropat Domnul Hristos, evreii l-au luat pe acest Iosif și l-au aruncat într-o groapă, într-un fel de închisoare din care a fost scos cu puterea lui Dumnezeu și dus în Arimateea la casa lui. Aceasta s-a întâmplat după ce Domnul Iisus a înviat și l s-a arătat scoțându-l de la închisoare.

NICODIM - era unul din fruntașii evreilor care, după ce a îngropat trupul Domnului, a fost dat afară din Sinagogă și nu a mai fost primit. El însă a povestit cu de-amănuntul și a propovăduit Patimile și Învierea Domnului Hristos pretutindeni unde a fost.

Femeile mironosițe cele mai cunoscute au fost următoarele:

MARIA MAGDALENA - din care Domnul scosese 7 draci. Aceasta a fost cea mai înflăcărată în credință, atât în timpul acela, cât și după aceea, mergând după Învierea Domnului până la Roma, la Cezarul Tiberius, căruia i-a relatat despre toată judecata nedreaptă pe care o făcuse lui Iisus Pilat împreună cu arhierii Anna și Caiafa și cum l-au răstignit. Tot ea, cu puterea Domnului Hristos, a vindecat pe împăratul Tiberius la un ochi, iar acesta, drept mulțumire, a trimis ostași să aducă legați la Roma pe toți cei vinovați, care și-au luat pedeapsa meritată. După aceea propovăduind cu înflăcărare și răspândind credința peste tot pe unde mergea, Maria Magdalena a murit în Efes, fiind îngropată de Sfântul Evanghelist Ioan.

SALOMEEA - a doua mironosiță. Aceasta era fata Sfântului Iosif, logodnicul Maicii Domnului care era căsătorită cu Zevedei, tatăl lui Ioan Evanghelistul și al lui Iacob.

IOANA - a treia mironosiță. Aceasta era femeia lui Husa care a fost econom în palatul lui Irod împăratul.

MARTA ȘI MARIA - a patra și a cincia mironosiță. Acestea sunt surorile lui Lazăr.

MARIA LUI CLEOPA - este a șasea mironosiță și

SUZANA - a șaptea mironosiță. Aceasta era singura soră a marelui învățat Gamaliel, tânără, înțeleaptă și frumoasă, care a cunoscut pe Domnul Hristos în apropierea Patimilor Sale.

Toate aceste femei au fost martore la suferințele lui Iisus, la îngroparea Lui și apoi la Învierea Lui din mormânt. Aceste femei au lucrat cu mare râvnă pentru Domnul de la începutul propovăduirii Lui. Ele mergeau cu o zi două înainte la locul unde trebuia să vină Domnul și pregăteau cele ce trebuiau pentru masă, gătind și servind pe Domnul și ucenicii Săi. Tot timpul activității Domnului, au lucrat sfintele femei, ele dovedind și un curaj deosebit în timpul Sfințelor Patimi. De aceea, Sfinții Părinți le-au așezat în rândul apostolilor, întocmai cu apostolii.

Sfinții evangheliști vorbesc de cele mai cunoscute, dar ele au fost mai multe. Așadar, pe bună dreptate duminica de astăzi s-ar mai putea numi și duminica femeii creștine, duminica diaconițelor, a purtătoarelor de mir, de sfintele învățături ale Domnului Hristos. Sfintele femei mironosițe au purtat în sufletul lor toată tradiția, învățătura prin viu grai a Domnului Hristos și au învățat lumea cum și ce să creadă. Ele au învățat mai cu seamă de la Sfânta Fecioară Maria, cu care au rămas în continuare după Învierea Domnului și pe care o ajutau să face veșminte pentru preoți, omofoare pentru arhieriei, acoperăminte pentru sfintele vase de cult și altele.

Femeile mironosițe au înțeles de la Domnul Hristos înalta demnitate în care a fost pusă femeia creștină. Știm că înainte de Domnul Hristos, istoria păstrează o amintire tristă pentru bietul neam femeiesc, femeile nefiind altceva decât niște unelte în mâna bărbatului. Ele nu puteau să cumpere, să vândă, nu puteau hotărî nimic și uneori erau lipsite chiar de bucuria rodului pântecelui lor, căci bărbații, dacă nu voiau copii, îi luau cu sila de la sânul mamei și-i aruncau la râpă.

Fiul lui Dumnezeu, care a voit să se nască dintr-o femeie, a redat onoarea femeii, căci El a fost purtat în brațele unei mame, a fost alăptat la pieptul unei mame, îngrijit și alintat de cea mai curată mamă, SFÂNTA FECIOARĂ MARIA. De atunci, femeia este prețuită și respectată, iar sfintele femei creștine de la început au imitat-o și au avut-o ca un far luminos înaintea ochilor pe Sfânta Fecioară Maria.

Sfânta Elena a știut să dea fiului ei, Constantin, o creștere aleasă, căci a ieșit biruitor asupra păgânismului, dând libertate creștinismului și declarându-l religie de stat. Sfânta Antuza, mama Sfântului Ioan Gură de Aur, a dat și ea o educație creștinească fiului ei care lepădând păgânismul a devenit cel mai mare stâlp al Ortodoxiei. Rămânând văduvă, ea nu a vrut să se mai căsătorească, numai ca să dea fiului ei o educație aleasă.

Toți păgânii admirau virtuțile lor și ziceau: "Vai, ce minunate femei se găsesc la creștini!" Sfânta Biserică face pomenirea unei sfinte care a încreștinat țara păgână a Iveriei sau Georgia. Această sfântă întocmai cu apostolii este sfânta Nina. Fiind de neam din Ierusalim, dorea din copilărie să răspândească învățătura dreptei credințe într-o țară unde nu era cunoscut Domnul Hristos. După ce tatăl ei s-a făcut pustnic, iar mama sa a ajuns diaconiță într-o mănăstire, dorința ei s-a împlinit. Și astfel sfânta Nina s-a îndreptat către această țară

păgână Iviria, unde prin viața ei îmbunătățită și propovăduirea Domnului Hristos, a cucerit inimile oamenilor de acolo, aducând la credință pe însăși împăratul Miriam al Georgiei.

Acesta a trimis scrisori la Constantinopol să-i trimită episcopi și preoți, botenzându-se el, curtea și toată țara lui. Mai târziu, prin îndrumările sfintei Nina, a ridicat în capitala țării sale cea mai frumoasă biserică creștină. Din această țară a Iviriei am avut și noi românii un mare călugăr și cărturar de seamă, pe mitropolitul Antim Ivireanu, care, ca și sfânta Nina, a fost un mare luminător în țara noastră. El a înființat o tipografie la mănăstirea Snagov unde s-au scris cărți religioase în câteva limbi.

Iată cum s-a înmulțit lumina lui Hristos în lume prin ucenițele și ucenicii Domnului și e nesfârșit numărul femeilor creștine care au lucrat pentru numele Domnului și care L-au propovăduit cu viața și cu faptele lor până în zilele noastre. Cine nu-și amintește din istoria țării noastre de mamele creștine care au adus pe lume prin naștere și prin creștere oameni mari, viteji și sfinți. Astfel avem pe mama lui Ștefan cel Mare, mama lui Mihai Viteazul, mama lui Tudor Vladimirescu, mamele multor domnitori și voievozi, care au răspândit învățătura drepte credințe în țara noastră.

Dacă femeia creștină a fost înălțată și pusă la loc de cinste de Domnul Hristos, apoi să vedem și ce anume obligații trebuie să îndeplinească ea. În primul rând, femeia creștină trebuie să propovăduiască învățăturile Mântuitorului ca și femeile mironosițe în toate locurile unde se află. Dacă este necăsătorită, să-și păzească cinstea până la cununia religioasă și să îndemne și pe celelalte prietene ale ei să facă asemenea, să nu se înșele și să-și piardă fecioria, căci va fi vai de casa lor.

După ce se căsătoresc, femeia și bărbatul creștin nu trebuie să trăiască oricum, ci numai în ascultare de legea Domnului, de Biserică, păzind credința. Femeia să devină mamă, căci aceasta este menirea femeii pe pământ, să nască toți copiii pe care-i dă Dumnezeu, nu să-i arunce, să-i avorteze, să-i omoare în diferite chipuri, căci acest păcat atrage mânia lui Dumnezeu asupra casei lor și din această cauză se ajunge la despărțire.

Trei păcate sapă la temelia unei case ca s-o distrugă: avorturile, când soții se înșeală și ferirea în diferite chipuri de a face copii. Aceste păcate mari distrug căsnicia. De aceea vedem astăzi în lume atâtea divorțuri, pentru că se rupe legătura cu Dumnezeu, prin ruperea inelelor cununiei care se face prin aceste trei mari păcate. Așadar, femeile ca și bărbații să țină seama că după ce s-au căsătorit pot să cadă în păcate și mai grele. Au vrut să scape de păcatul desfrânării, dar foarte ușor pot cădea în păcatul preacurviei.

Nu este îngăduit nici unuia dintre soți să privească cu poftă păcătoase la alte persoane, ci trebuie păzită învățătura Domnului Hristos, a Sfântului Apostol Pavel care zice că femeia trebuie să aibă temere de bărbat și să-i poarte respectul păzindu-se curată numai pentru el. Iată de ce nu este bine ca femeia sau bărbatul să plece de unul singur la diferite distracții, la nunți, în stațiuni, fiindcă de aici pleacă răul și cele mai multe cazuri de despărțire.

Când într-unul din soți a intrat gelozia, bănuiala și neîncrederea, în casa aceea nu mai este bine, începe cearta, dușmănia, bătaia și de aici divorțul. De aceea femeia creștină să se lupte în familie să păzească hotarele legii dumnezeiești de care sfinții părinți fac pomenire în rugăciunile de la cununie. Aceste hotare ale legii sunt posturile și sărbătorile care trebuie păzite în curăție trupească și sufletească, căci numai astfel făcând vor avea copii buni, sănătoși, cu mintea întregă care vor aduce bucurii părinților, Bisericii și lumii întregi.

Copiii care sunt zămisliti în posturi și sărbători, de părinți bețivi, desfrânați, cu diferite vicii, acești copii vin pe lume cu sufletul și cu trupul zdrențuite de păcate sufletești și trupești, căci unii se nasc suciți, strâmbi, orbi, surzi, ologi, nevoiași și chiar nebuni. De aceea se plâng astăzi majoritatea părinților de copiii lor că sunt răi, necredincioși și înstrăinați de Dumnezeu. Se nasc necredincioși, hoți și criminali, hulitori și desfrânați, bețivi și tutunari, îndrăciți și înrăiți, făcând să sufere nu numai pe părinți și rude, ci chiar o lume întregă.

Așadar, să luăm aminte că binele sau răul în lume pleacă din casa fiecăruia dintre noi, de la zămislire de prunci legiuită sau nelegiuită. În ce privește avorturile, femeia nu trebuie să plece urechea la șoaptele necuratului, care o poate ispiti prin bărbatul ei, prin doctori și prin alții care îndeamnă la acest mare păcat. Să se știe clar că bărbații care îndeamnă femeile la avorturi au aceleași păcate ca și ele. Femeile care dau buruieni sau fac injecții, ceaiuri, sau chiar numai un îndemn dacă fac, au aceleași păcate.

Așa se fac păcatele astăzi, cele mai multe făcându-se în anturaje, în vorbire, în diferite împrejurări. Acelea care vă știți că ați greșit în vreun fel, să nu uitați să spuneți la spovedit, iar pentru că acest păcat al avorturilor este foarte răspândit în lume, am să vă spun o întâmplare cu o femeie care era amenințată de bărbatul ei că o lasă dacă nu face avorturi.

Această femeie de prin părțile Moldovei era însărcinată în a treia lună. Bărbatul ei aranjase cu un doctor ca să intervină și să oprească sarcina, dar ea, fiind credincioasă și cu frică de Dumnezeu, nu voia să consimtă să facă acest lucru. Nemaiputând trăi din cauza bărbatului care o amenința că o omoară, s-a dus și ea la un preot duhovnic și cu lacrimi în ochi i-a povestit toată întâmplarea. Preotul a sfătuit-o să postească o zi și să se roage cu credință la Dumnezeu, făcând milostenii și închinăciuni câte va putea.

Femeia a mers și a făcut întocmai. Într-o vineri a postit, s-a rugat, a plâns înaintea icoanelor ca să îmblânzească Dumnezeu pe bărbatul ei și s-o întărească în necazul ei. În noaptea aceea avu un vis minunat, căci a fost răpită într-un loc foarte trist. Acolo erau niște munți de aramă și niște păduri parcă erau de foc, iar copacii roșii ca de jar. În marginea pădurii era un șes și niște copaci uriași de foc care ardeau, iar de fiecare copac era legată cu funii de foc câte o femeie goală. Din munții aceia ieșeau niște vulturi cu cioc și cu aripi de foc, care așezându-se pe pieptul acelor femei, îi mâncau sânii până se vedeau coastele, iar ele zbierau groaznic. După ce se săturau, vulturii zburau în acei munți de aramă, iar lor le

creșteau imediat sânii și după puțin timp vulturii veneau din nou și-i mâncau în zbireretele lor și tot așa se chinuiau în veci.

Deodată, femeia a observat lângă ea un tânăr care i-a zis: "Vezi aceste femei? Ele n-au vrut să aibă copii, ci i-au omorât în pânțele așa cum era să faci și tu. Aici îți este locul dacă nu te hotărăști să lași pruncul să trăiască. Aceste femei așa se chinuiesc în vecii vecilor, și acei vulturi le mănâncă sânii, fiindcă Dumnezeu de aceea a lăsat sânii femeii, ca să alăpteze prunci, nu să-i arunce la gunoi. Ia aminte că dacă ai să faci avort, vezi copacul acela liber, uită-te bine că și funiile te așteaptă, acolo e copacul unde vei fi adusă. Maica Domnului m-a trimis să-ți spun și să-ți arăt locul, dacă nu ascuți".

Când s-a trezit femeia din această vedenie, udă de lacrimi, și tremurând de frică n-a mai ținut seama de nimic și a spus bărbatului că, chiar dacă o împușcă, ea nu va face această faptă rea. Acesta este numai un loc din chinurile iadului, dar sunt mai multe și-n diferite feluri. Iată un loc tot atât de îngrozitor de care mi-a povestit cineva.

Tot într-o vedenie această persoană a fost dusă de un înger să vadă o parte din chinurile iadului. Acolo a văzut într-un loc o femeie care făcuse șapte avorturi cât a fost în viață. Șapte balauri erau încolăciți pe ea și o sugeau: doi de sânii, doi de ochi, doi de mâini și unul de stomac. După ce o chinuiau un timp, apăreau șapte demoni, o luau în furci și o duceau alături unde erau șapte grămezi de carne. Acolo demonii o îndopau cu acea carne și ziceau: "Acesta este rodul tău, să te sature de sângele lor". Mult m-am speriat de acest loc groaznic, spunea acea creștină, dar nu voi înceta să spun mereu la femei și să nu mai facă nimeni așa ceva că mare rău le așteaptă.

Așadar, femeii creștine, treziți-vă, spovediți-vă și spuneți la duhovnic cu lacrimi în ochi câte avorturi aveți, făcând canon pentru iertarea acestor păcate grele. Canonul nu constă în a cumpăra lumânări de mii de lei sau altceva de genul acesta, ci mai întâi de toate trebuie îndreptare, oprire de a mai face acest păcat și părere de rău până la moarte. Pocăința împreună cu faptele bune vor salva și sufletele nevinovaților prunci.

Femeia trebuie să fie ca un înger păzitor al casei, ea trebuie să-și păzească bărbatul să nu cadă în păcate, căci multe femei neiscusite și-au stricat bărbații buni. Dacă e îngerul casei, femeia trebuie să aibă grijă mare de copii, să nu fie sminteală pentru ei, să nu se dezbrace în fața lor, căci mult greșesc aceste mame care nu se rușinează în fața copiilor. Acolo unde sunt băieți și fete, mama trebuie să-i separe mai din timp, fiindcă de la nerușinare vin păcate grele care nu se pot spăla așa ușor.

Femeia creștină trebuie să se deosebească de celelalte femei necredincioase. Ea să fie pildă oriunde merge și cu mult mai mult la Sfânta Biserică, observând cu atenție învățătura Sfinților Părinți, care spun că în biserică nu se vorbește și nu se umblă din loc în loc, iar îmbrăcămintea femeii creștine trebuie să fie modestă. Sfântul Ioan Gură de Aur a întâlnit o femeie gătită, parfumată și a întrebat-o: "Unde mergi, femeie, așa?" Ea-i răspunde cu bucurie

că merge la biserică. Sfântul îi răspunde: "Îmbrăcămintea ta nu te arată că mergi la biserică, poate mergi la nuntă sau la teatru, căci pentru a merge la biserică nu se cere să fii așa de elegantă, înzorzonată, nu așa se îmbracă o femeie păcătoasă care se pocăiește și cere iertare de la Dumnezeu. Hainele tale luxoase nu te vor învrednici de iertare, ci vor atrage mai degrabă asupra ta mânia lui Dumnezeu".

Tot în acele vremuri se ducea o mamă la biserică cu singurul ei băiețel de mână. Mama, din neștiință și din îndemnul diavolului, după cum era obișnuită, s-a îmbrăcat foarte luxos. Când au ajuns ei amândoi la biserică, copilul a fixat ochii la Domnul Hristos răstignit pe Cruce și deodată zice: "la privește, mamă, la Stăpânul nostru Hristos, că este gol și plin de răni și cu piroane în mâini și picioare, iar tu vii la biserică așa de luxoasă! Bagă de seamă, mamă, să nu cazi în focul iadului!" Mama, rușinată de cuvintele copilului, și-a făcut o haină simplă numai pentru biserică, și a trăit până la moarte în modestie și rugăciune.

Sfântul Ieronim zice că femeile care se îmbracă luxos, și mai ales la modă, sunt întocmai ca femeile care folosesc otravă să omoare pe cineva. Ele păcătuiesc pentru că dau altora băutura ucigătoare și-i fac să cadă în ispită. Sfântul Ambrozie zice și el: "cu cât o femeie se arată în fața oamenilor mai gătită, cu atât este mai greșoasă și scârbită înaintea lui Dumnezeu".

De aceea să luăm aminte să nu ne înșelăm singuri, crezând că dacă venim la biserică și zicem "Doamne, Doamne", vom intra în Împărăția cerului. Dacă nu ne comportăm smeriți și cuvioși în casa lui Dumnezeu, după cum ne învață sfinții părinți, vai nouă, mai bine să nu venim să facem sminteală. De multe ori vedem în timpul slujbei când e cel mai înalt și înfricoșat moment, atunci când se sfințesc darurile, câte o femeie venind și apucându-se să se închine și să se plimbe cu lumânările în mână pe la icoanele din față ca să tulbure pe toți. Vai de rugăciunea ei, vai de lumânarea ei!

Să nu se mai întâmple așa ceva. Ai venit la biserică și Sfânta Liturghie e începută, să stai într-un loc acolo unde te găsești și roagă-te cu smerenie și credință, fără să-i sustragi pe ceilalți de la rugăciune. De aceea spun Sfinții Părinți că pe unele le aduce diavolul la biserică, căci se trezesc și ele pe la orele 10 - 11 și vin la biserică ca să facă tulburare. Femeile creștine să fie ca și mironosițele în ascultare de ucenicii Domnului ca să învețe și pe cele neștiutoare credința, așa cum ne-a lăsat-o nouă Domnul Hristos și sfinții apostoli, fiindcă în lume s-au ivit mulțime de credințe rătăcite care fac mari ravagii între credincioși.

Spre exemplu, sunt unele femei care învață spunând că nu e bine să se facă cununii în luna mai; auziți ce au învățat ele de la diavolul, că nu le merge bine celor care se cunună în această lună. De aceea îi apucă moartea pe mulți necununați și-i tot amână și umple diavolul iadul cu ei; apoi tot ele trimit pe urmă după preot când moare unul din soți, ca să vină preotul și să cunune pe cel rămas în viață cu cel răposat. Altele învață să țină de sărbători mari joile verzi, marțile după Rusalii și joile după Paști.

Altele învață lumea să țină posturile care nu sunt orânduite de Biserică - spre exemplu postul Sfântului Anton - sau să ajuneze câte o săptămână în care intră și sâmbăta și duminica. Canoanele spun că cine ajunează sâmbăta și duminica să se afurisească. Unele femei sfătuiesc să nu se facă maslu celui bolnav, spunând că moare imediat. Le întreb unde au pomenit ele în rugăciunea de la maslu că se roagă moarte bolnavului? Se apucă altele și împart la cei care se împărtășesc lumânări ca să fie pentru cei răposați.

Să se știe clar că fiecare trebuie să se împărtășească cu lumânarea lui. Pentru cei care au murit nespovediți, neîmpărtășiți și fără lumânare, sunt alte orânduiele. Să se grăbească, frați creștini, toți să se împace cu Hristos, să vină la biserică, să se împărtășească din vreme și să se spovedească cum trebuie, că vai de cei care mor nespovediți și neîmpărtășiți. Unii mai spun că au apucat lumânare; poate să apuce 100 de lumânări, dacă a murit nespovedit și neîmpărtășit, nu-i mai garantează nimeni mântuirea.

Lumina este Hristos, El e Lumina lumii, trupul și sângele Lui pe care-L primim prin Sfânta Împărtășanie, ne va lumina, ne va trece peste toate vămile și peste toate relele până la împărăția cerească. De aceea e bine să ascultați de Sfânta Biserică, să nu apucați vreun drum greșit, ca astfel să vă lepede Dumnezeu și să vă vedeți la sfârșit fără nici un folos.

Fiți în strânsă legătură cu noi și să ne aduceți la cunoștință orice abatere de la dreapta credință ca să vă luminăm și așa cum v-am lămurit noi să propovăduiți și să învățați și pe ceilalți. În felul acesta vă veți face datoria ca femeile mironosițe care au ascultat de apostoli și au urmat învățăturile Domnului până la sfârșit.

Alergați, mărturisiți, îndemnați și chemați la casa Domnului, căci numai în Biserică mai este lumină. Lumea vă va scoate fel de fel de vorbe, vă va zice ipocrite, habotnice, mironosițe, mistice, va râde ironic cum învață demonul, dar sus privirea, sunteți ucenice ale lui Iisus.

Să ne aducem aminte de sfintele femei mironosițe cât au suferit, de înaintașele noastre creștine și nici o clipă să nu pierdem fără folos, căci în ochii Domnului sunteți de mare preț. El ne iubește și vrea să fim ai Lui și pentru El și Împărăția Lui, să luptăm ca să ne câștigăm sufletul și să ni-l mântuim.

Rugăciune

Doamne, lisuse Hristoase, ridică vălurile minții noastre ca să Te putem vedea și urma ca sfintele femei mironosițe. Vorbește inimii noastre, Doamne, și fă-o să Te asculte și cu lacrimi să-Ți răspundă. Lovește piatra credinței noastre ca să curgă șiroaie de lacrimi din dragoste și recunoștință pentru binele ce ne-ai făcut nouă, robilor Tăi, ca să ne mântuim și noi și să Te slăvim în vecii vecilor. Amin.